

033 NO HO HAURIA D'HAVER FET

No ho hauria d'haver fet, però ho vaig fer. Jo tornava de l'enèsima entrevista de feina, vaig sortir contenta i tot. Aquell paio de Recursos Humans semblava simpàtic i quan em va dir:

—Ja et trucarem.

Vaig pensar que ho deia de debò. Però després vaig agafar el cotxe i a mesura que m'anava allunyant del polígon vaig anar adonant-me que no, que això li deia a tothom i que, com sempre, no em trucariem. Quines possibilitats tenia una dona de quaranta anys, separada, amb dues filles petites de trobar una feina? Portava ja dos anys a l'atur i semblava que encara seria algú més.

Quan vaig sortir queia una pluja fineta i feia un fred que pelava. Tant que em vaig posar els guants i l'abric i no me'ls vaig treure ni al cotxe, perquè la calefacció s'havia espatllat fa temps i no l'havia pogut arreglar. Uns minuts després, la pluja es va convertir en un xàfec que desafiava els eixugavidres del meu cotxe. Vaig aixecar el peu del pedal, que no coneixia bé la carretera. Aleshores em va passar un cotxàs a tota velocitat. Portava enganxat al darrere un deixant de gotetes d'aigua que em va embrutar el vidre durant quatre *anar i venir* dels *eixugues*. Vaig perdre'l de vista. No es veien més vehicles per aquella carretera que feia por amb tantes corbes, tothom anava per l'autopista, massa cara per a mi, és clar.

Unes corbes més enllà vaig trobar el cotxàs, estavellat contra el mur de contenció. Quin ensurt, mare meva! Vaig passar al seu costat a poc a poc mirant i vaig aturar-me. Vaig baixar amb l'armilla reflectora i el mòbil, sota la pluja, i em vaig apropar. Tot el capó estava aixafat; el vidre, esquerdat en mil trossets però sense trencar-se i l'airbag estava desinflat sobre el volant. Dintre, només una dona. No es movia ni deia res. Tenia el cap recolzat al reposacaps i els ulls tancats. Vaig obrir la porta i vaig apagar el motor. Abans de trucar al cent dotze vaig comprovar el pols, com fan a les pel·lícules, posant els dits al seu coll. No em va semblar sentir cap batec, era morta, segur. Vaig marcar l'u i l'u. Llavors em vaig fixar que de l'orella li sortia un fil de sang. De l'orella. I de l'orella li penjava una arracada d'or i diamants. O això em va semblar, perquè jo de joies no entenc gaire. Aleshores jo volia marcar el dos, però els meus ulls no volien deixar de mirar aquella arracada tan bonica. Vaig respirar profundament, vaig mirar a dreta i sinistra. Cap vehicle. Només la remor de la pluja que queia sobre les fulles dels arbres caigudes a terra i sobre la carrosseria del cotxàs. Vaig ficar el mòbil a la butxaca.

—Senyora —vaig dir i li vaig tocar l'espatlla—. Senyora, m'escolta?

Res. Vaig mirar-me la mà amb què li havia tocat l'espatlla. Portava el guant. Un llamp em va recórrer el cos, de baix a dalt, i el meu cor va començar a galopar. El meu cervell calculava quan podia costar aquella arracada. Vaig tornar a mirar a dreta i sinistra. La boca se'm va assecar. I no m'ho vaig pensar més, li vaig treure l'arracada de l'orella sinistra i després, tantejant, la de la dreta. Les vaig ficar a la butxaca. A la mà dreta portava un anell amb una pedra vermella gegant. També el vaig agafar. I l'aliança. El rellotge deia "Rolex" i també li vaig prendre. Al coll portava un collaret daurat i com que no volia bellugar-li el cap, vaig començar a girar-lo a poc a poc perquè la tanca em quedés a l'abast. I tot i que ho vaig fer amb molta cura, de sobte, la dona va

deixar anar un sospir i un soroll semblant a un plany. Em va costar Déu i ajut treure-li el maleït collaret, perquè els dits em tremolaven i amb els guants no encertava. Ella es queixava però els ulls no els va poder obrir.

—Tranquil·la, no passa res —vaig dir-li.

Quina estúpidesa, oi? Amb les butxaques plenes de joies, vaig tancar la porta del cotxàs. Vaig mirar un altre cop a dreta i sinistra i vaig córrer cap al meu cotxe. Vaig sortir d'allà a corre-cuita. No vaig ni mirar al darrere pel retrovisor. Ja no tenia fred, tot i que estava tota mullada per la pluja. Si aquella dona tenia aquell cotxàs i portava aquestes joies, segurament en tenia més. Només vaig desitjar que algú passés i li donés la mà que jo no l'havia pogut donar.

En lloc d'anar cap a casa, vaig anar a la ciutat del costat. Vaig buscar una botiga d'aquestes on pots portar les teves coses per vendre-les i ningú no et fa cap pregunta.

Ara segueixo a l'atur. Però aquella dona va subvencionar el nostre aliment durant dos mesos.